Baratky vorbește „Gazetei Sporturilor" despre cariera sa

Continuare din pag. I-a

— «puștiul» cum îmi spunea colegii — am avut onoarea să joc în echipa reprezentativă a Oradiei, pe atunci cea mai puternică din România.

Spre alte zări...

— «Talentul meu a atras atenția conducătorilor și antrenorilor unguri, cari făceau dese voiajuri în Transilvania. Am primit multe oferte, dintre care cea mai serioasă dela Hlavay, pe atunci antrenorul echipei Bastya. Hlavay m-a învitat să joc la clubul lui.

— Și ai plecat?

— Da, dar nu la el.

— De ce?

— Este un capitol mare și dureros aci. Trebue să mărturisesc, că din primul moment când când am pus piciorul pe minge, am avut ambiția să joc într'un oraș mare. Vroiam să văd țări străine, cu oameni diferiți și să învăț limbi diverse.

Mă atrăgea — cum atrage lumina fluturii, marile metropole cu lume cosmopolită. Visam la matchuri dramatice, cari în imaginația mea copilărească luau înfățișarea unor adevărate lupte pe viață și pe moarte. Vroiam stadioane imense, mulțimi de oameni cari să mă aclame aplauze, flori și veselie.

Asta visam în imaginația înfierbântată a celor 17 primăveri, cât număram atunci.

Și am ajuns la Hungaria...

Baratky are un moment de ezitare, iar peste ochi i s'a întins par'că o umbră aproape imperceptibilă. Cu o mică sforțare continuă:

— «Trebue să accentuez însă că pe lângă visurile pe care orice copil și le făurește, nu atât ambiția cât proasta situație materială la care ajunsese tatăl meu, m-a împins la acest pas.

— Pierduse banii?

— Da. Un export nenorocit și toată averea agonisită o viață întreagă s'a dus. Din cele 12 magazine a rămas cu unul singur, al cărui venit era mai mult decât modest.

Ce puteam face — continuă Baratky. Aveam 17 ani, deci nu mai eram un copil. M'am gândit că este timpul să câștig singur și dacă-mi va fi posibil să-i ajut și pe părinții mei.

Aceasta este de fapt adevărata cauză pentru care am ajuns la Hungaria, care a plătit pentru mine 5000 de pengö (circa 150.000 lei). Din această sumă eu am primit jumătate, bani pe care i-am trimis imediat acasă.

5 ANI LA HUNGARIA

— La Hungaria am ajuns foarte curând o vedetă. In totul am jucat la campionii Ungariei cinci ani de zile. Am fost iubit de toți din club și mai ales bine... plătit. In acest interval am figurat și de câteva ori în echipa reprezentativă a Ungariei. Pe atunci nu era încă așa de sever, cine poate să joace în echipa reprezentativă. Eu cu toate că nu eram cetățean ungur, am fost pus de mai multe ori în echipă.

— N'ai fost încetățenit ungur?

— Nu. Căci cererea pe care o făcusem eu nu era valabilă, fiind minor, aveam nevoie de aprobarea tatălui meu.

— Ce ai jucat în echipa Ungariei?

— Am fost încercat în șase posturi: interdreapta, interstânga, centru înaintaș, half dreapta, half stânga și centru half.

In Ungaria am avut o carieră splendidă. Bani aveam, glorie nu mai puțin, ziarele se ocupau zilnic de mine. Devenisem un fel de «mascotă» a echipei.

Și totuș eram nefericit...

Și totuș eram nefericit. Inl sufletul meu de copil răsfățat, faptul că eram departe de părinții mei, mă durea mult.

Inevitabilul s'a produs. In 1932, tatăl meu a murit și n'am mai putut răbda, am plecat înapoi acasă lângă mama care rămânea singură.

Baratky vorbește mai încet.

— N'a fost o hotărâre ușoară, te rog să mă crezi. La Hungaria eram ca într'o familie. Până la urmă însă iubirea părintească a eșit biruitoare, dar a mai eșit ceva.

— Ce anume?

— Un proces între F. R. F. A. — M. L. Sz. și F.I.F.A, în privința extrădării mele.

LA CRIȘANA

M'am întors deci în România și am ajuns la Crișana.

Crișana — trebue să recunosc — a făcut mari sacrificii pentru mine. La clubul orădean eram o vedetă, dar și o sarcină grea, căci a trebuit să constat imedat că această grupare a cărui conducători sunt oameni foarte inimoși, se sbătea în cele mai grele lipsuri materiale.

La Hungaria era altceva. Clubul maghiar, avea bani cu ghiotura. Acolo mă obișnuisem să primesc leafa în fiecare Marți. Cinci ani de zile nu s'a întâmplat să întârzie măcar cu o oră.

— Dar la Crișana?

— Tocmai contrariul. Avansuri mici, la termene neregulate și restanțe mari... Am văzut că pontifii clubului au toată bunăvoința, dar am mai simțit că sunt o povară. Și astfel, de comun acord ne-am despărțit, cu consimțământul meu ca, Crișana să mă vândă.

Olimpique Lille și... Federația

In acest timp am primit o ofertă dela Olimpyque Lille și am plecat cu soția — am uitat să-ți spun că mă însurasem la Oradea — în Franța.

Crișana n'a reușit însă să obțină extrădarea și am fost nevoit să mă întorc în țară, la F. C. Rapid.

— Asta este până în momentul de fața cariera mea de footballist, a încheiat Baratky cu un oftat de spovedanie...

— Și acum ești mulțumit?

— Să fiu sincer?

— Natural.

— Ei bine atunci, trebue să vă spun că Federația s'a purtat greșit cu mine!

— Cum se poate asta?

— Desigur. Salariul și primele cari le primesc la Rapid îmi ajung să-mi asigur traiul zilnic. Viitorul meu este tot atât de nesigur ca și când n'aș câștiga nimic. La Lille aș fi primit o leafă, care să-mi dea posibilitatea să strâng ceva bani albi pentru zile negre.

«Giussy» se încruntă puțin și continuă:

Ca primul interesat în cazul meu trebue să recunosc dreptul federației de a reține în țară jucători cari pot fi selecționați în echipa națională. In acest caz însă federația trebue să aibă grijă de viitorul lor. C folos trag eu că am fost împiedicat să mă duc în Franța, dacă de exemplu n'aș avea post la Rapid. Aș fi un muritor de foame, dar... selecționabil în echipa națională!...

Și prinzând aprobarea mea cu capul

— Am dreptate?

— Ai.

— Păi atunci...

ASIGURAREA PICIORULUI

— Dar pentru că suntem la capitolul asigurărilor prezente sau viitoare, ce-i adevărat cu asigurarea piciorului?

— Este adevărat, l-am asigurat, dar nu în străinătate ci la Societatea «Agricola».

— Cum?

— Pentru rănire și accident. Suma pe care o primesc în caz de rănire este procentuală. Dacă voi fi rănit, voi primi 400 de lei pe zi.

— Te asiguri ca «vedetele» americane!

«Giussy» râde, dar nu răspunde de cât pe ocolite.

— Slavă Domnului, deocamdată încă mă simt minunat și — bătându-se peste picioare — «mânjii» mei mă slujesc admirabil.

«Giussy» râde și mai sgomotos trădând o bună dispoziție dezarmantă.

— Când ai fost rănit ultima dată?

— In primăvara anului trecut, însă am jucat cu piciorul rănit până în toamnă, când m'a operat dr. Molnar din Budapesta. Picioarele mele sunt acum perfecte, așa că «Agricola» n'a făcut cred o afacere proastă!

— Până la ultimile matchuri ai fost destul de slab. Care-i cauza?

— Vina o poartă numai Kalman Konrad. Piciorul meu operat trebuia supus unui antrenament special și succesiv. Kalman însă m'a pus să mă antrenez la fel ca toți ceilalți jucători, Și asta nu merge cu un picior operat

— Acum?

— Acum, de vreo lună de zile sunt într'o dispoziție formidabilă de joc. Ai să mă vezi Duminică la finală!..

«SABOTARE» ȘI ECHIPA NAȚIONALA

— Am auzit — prietenii buni povestesc totul — de sabotarea clubului și de «vânzarea» matchurilor.

Admira — F. C. Rapid, primul match al lui Baratky la foștii feroviari

Ce mai este și cu povestea asta?

Baratky se încrunta.

— Aceste cuvinte se pot auzi numai la noi în țară. Noi jucătorii nu suntem zei sau mașini. O comandă: joacă magistral și gata, jocul magistral îl poți servi pe tavă plocon. Avem și noi zile mai bune și zile mai rele. Dacă joci mai slab se spune că ai sabotat sau ai vândut matchul.

«Giussy» devine aproape patetic.

— Eu joc football de 15 ani, dar până acuma nu mi-a făcut nimeni vreo ofertă înaintea unui match. Un jucător adevărat, nici nu poate fi preocupat să vândă pentru 10—20 sau chiar 50.000 lei un match, care îl poate costa întregul său viitor. La fel și ceilalți jucători dela Rapid. Când auzim de astfel de învinuiri mai rău ne demoralizăm.

APLAUZE ȘI HUIDUELI

— Dar aplauzele cum le primești?

— Cele personale sunt trecătoare. Cele mai frumoase sunt acelea cari însoțesc întreaga echipă.

— Cu huiduelile cum stai?...

— Huidueli — și să nu vorbesc într'un ceas rău (e vesel «Giussy», nu v-am spus?) — am avut parte foarte multe în sezonul de primăvară, dar nu mă impresionează prea mult. De multe ori o echipă huiduită vrea să arate că nu merită această «gratificație» și joacă mai bine ca de obiceiu.

— Și ești mulțumit cu situația actuală?

— Da, dar ași mai vrea un post sigur care să-mi asigure viitorul.

— Ce crezi de matchul de mâine pentru finala Cupei României?

— Este o partidă foarte grea, și cred că va fi o luptă excepțională.

— Cine va învinge?

— Acela care va marca mai multe goaluri, glumește «Giussy» și râde din nou.

— Dar despre echipa națională ce crezi?

— Visul meu a fost din totdeauna să joc în eclipa României, nu mă împac însă cu obiceiul dv. sau al acelor ziariști cari critică înainte de match: că x va sabota echipa, că este un «trădător», că nu știe să joace etc. Este o greșală enormă, pentrucă ne demoralizați. Inaintea unui match trebuie să fie numai însuflețire și convingere în victorie. Criticile după joc.

De exemplu cu Belgia, când am fost lovit și eram îngrijit pe tușe, am auzit: — «simulează, ca să aibă un alibi». Astfel de afirmații sunt adevărate crime morale. Am reintrat pe teren aproape înfuriat.

— Și...

— Și am marcat două goaluri!...

— Vrei să joci contra Suediei?

— Ard să arăt tuturor că Baratky este cu tot sufletul acolo unde sunt culorile țării.

Bravo «Giussy»!

FEMEILE...

— Dar... femeile?

«Giussy» mă privește contrariat.

— Ți-am spus doar că sunt însurat!?...

— Bine, știu, dar vorbesc de turnee...

— Tot indiscreți ați rămas dv. Ziariștii. Ce vrei să-mi strici căsnicia?..., spune Baratky râzând.

— Mi se pare că nu vrei să vorbești, de frica mamei soacre?

— Nu, dar...

«Giussy» mi-a rămas dator acest răspuns, pe care n'am insistat să-l privesc, căci mama soacră... eh!...

Totuș Baratky mai adaogă:

— Pe mine «minunea blondă», nu m'a entuziasmat nici o... «minune brunetă»... Atâta poți să-ți spun

Aviz amatoarelor la oxigenat părul!

Cele mai frumoase amintiri

— Care a fost cel mai plăcut match din carieră?

— Matchul Huddesfielld Town—Hungaria. Echipa engleză era atunci clasată a treia în clasamentul britanic. Inainte de match am avut trac, pentrucă nu jucasem până atunci niciodată contra insularilor. Până la urmă însă i-am învins cu 5:1, iar eu am marcat două goaluri.

— Dar matchul cel mai palpitant?

— Finala Cupei maghiare, între cele două eterne rivale Hungaria—Ferencvaros. Am jucat de două ori. Primul match, după două prelungiri, a rămas nedecis. In a doua întâlnire Ferencvaros conducea în minutul 21 cu 2:0. Inaintea pauzei noi am condus cu 3:2. Eu am marcat al treilea goal. După pauză Ferecvaros a egalat. In minutul 40 am marcat al patrulea goal. Conduceram cu 4:3. In minutul 44 arbitrul dictează penalty contra Ungariei. Sarosy trage. Szabo — portarul international al Hungariei — îmi declara că el se va arunca în colțul drept. Dacă atinge mingea bine dacă Sarosy trage în colțul stâng va fi goal. Și Sarosy a tras în colțul drept, iar portarul nostru a apărat în felul acesta am câștigat Cupa.

PENALTY-UL DIN MATCHUL CU BELGIA

— Da «11» m. din partida cu Belgia, cum l-ai transformat?

— Vă mărturisesc sincer că miam adus aminte de Szabo și Sarosy. Și m'am gândit: poate că Badjou se va arunuca într'un colț. Să-l încerc! Am făcut o mișcare, care l-a înșelat și când am văzut că se aruncă spre dreapta am tras spre stânga.

Ora pe care i-o cerusem lui Baratky trecuse de mult. Se făcuse ceasul 5 și «Giussy» s'a grăbit să plece la antrenament...

Silviu Herescu & Drew

Prin Egipt, Mexico și Havana

— Ia spune-mi pe unde ai fost ca fooballist?

— Cu Hungaria, am vizitat toată Europa, afară de Anglia și Rusia.

Două atitudini caracteristice ale lui Baratky

Am fost de două ori în Egipt, apoi în America de Nord, Havana și Mexico.

— Ce ți-a rămas de pe urma acestor turneuri?

— In viața unui jucător, aceste turneuri sunt un fel de beneficii, după munca unui an de activitate. Desigur că sunt un spectacol grandios, un film divers de țări, limbi și obiceiuri.

In fiecare țară străină găsești ceva nou și surprinzător, și de multe ori stăteam să contemplu cerul ca să mă conving dacă este la fel cu cel din România sau Ungaria.

Astăzi când mă duc la cinema și văd țări prin care am fost, sau locuri pe unde am călcat cu piciorul, simt o bucurie nespusă. De altfel să vezi și să cunoști lumea este tot ce-ți rămâne dintr'o viață de om.

Succesele din America al căp. Alex. Papana în film

Sunt îndeajuns de bine cunoscute, isprăvile realizate de eminentul sburător român, căp. Alexandru Papană, pe diferitele aerodromuri din America.

Am consemnat în coloanele noastre succesele lui dar, oricât de multă bunăvoință am fi avut, penița n'a fost capabilă să prindă și să aștearnă pe hârtie oglinda fidelă a acestor isprăvi.

Ceiace nu a putut însă realiza valurile de cerneală vărsate spre a imortaliza performanțele neîntrecutului nostru sburător a isbutit filmul. Materiale, sacrificii făcute din buzunar personal, căp. Alexandru Papană a realizat un film care oglindește perfect, inegalata propagandă pe care îndrăznețul pilot o face aripilor românești.

Filmul rulează la cinematografele Capitol și Roxy și cuprinde toate isprăvile de dimensiuni importante ale ilustrului sburător.

Vorbit în românește — explicațiile sunt făcute chiar de autor — filmul se prezintă admirabil, din toate punctele de vedere și trebue văzut de toți cei cari simt cu adevărat românește.

Intr'adevăr, cu mari sacrificii ma-

Europa de Vest - Europa Centrală

(Continuare din pag. I-a)

sacrate în muzică, cu toții erau celebrități de prima mână.

Cu toate acestea, concertul nu a fost reușit. Fiecare artist a vroit să-și arate personalitatea lui proeminentă și din această cauză a suferit ansamblul. La fel cred că se va întâmpla în matchul Europa Centrală — Europa de Vest. S'au ales cei mai buni 11 jucători din Europa Centrală, dar mă îndoesc că aceste unsprezece vedete vor alcătui o echipă».

MARE INTERES DE PUBLIC

După cum se vede, nu se așteaptă prea mult dela matchul de mâine.

Dar, să nu ne grăbim. Cine știe ce surpriză mai pot avea pesimiștii.

Fapt este că matchul stârnește un mare interes. Dovada o constitue faptul că o săptămână înainte de macth fuseseră vândute 60.000 locuri.

ECHIPELE

Echipele vor alinia probabil următoarele formații:

EUROPA DE VEST: **Iacob** (Germania), **Janes** (Germania), **Caldenhowe** (Olanda); **Kitzinger** (Germania), **Delfour** (Franța(; **Lehner** (Germania). **Braine** (Belgia) **Backhings** (Olanda), **Smith** (Olanda), **Van den Eynde** (Belgia).

EUROPA CENTRALA: **Planicka** (Cehoslovacia); **Sesta** (Austria), **Schmaus** (Austria), **Serantoni** (Italia), **Andreoli** (Italia), **Lazar** (Ungaria) **Piola** (Italia), **Meazza** (Italia), **Puc** (Cehoslovacia).

In goană după glorie

de Emil Iencek

III

Pe Maya o cunoscuse cu câțiva ani în urmă, după o cursă pe pistă. O câștigase. Primea felicitări din dreapta și din stânga; răspundea la saluturi, zâmbea, poza reporterilor. Succes într'un cuvânt. Fusese chiar o cursă de mare răsunet: matchul Germania-România.

Printre numeroșii admiratori și admiratoare, care se îmbulzeau să-l vadă, să-i ceară autografe sau să-i spună ceva, auzi un glas melodios:

— Domnule Adrian...

Intoarse capul, pe a cărui frunte îmbrobonată transpirația sclipea în razele soarelui torid de sfârșit de Iunie. Ochii îi căzură impresionați asupra unei domnișoare. N'o cunoștea. N'o mai văzuse niciodată. O fată aproape înaltă, plină, radiind sănătate, o frunte arcuită, mare, ochi aproape chinezești, clari și albaștri și un păr care fusese ondulat dar acum era răvășit. O dezordine totuși plăcută. Cu sex-appeal, dacă se poate spune.

Purta o rochie de organdin cu desene și buclată deasupra umerilor aproape maturi și arși de soare. Râdea, cu dinții aliniați și strânși. Par'că era o ilustrată înfățișând o vedetă dela Hollywood.

...Imi permiteți să vă prezint omagiile și felicitările mele.

— Mulțumesc, domnișoară, mulțumesc, se înclină Adrian exagerat și încurcat.

Sărutând mânuța de chinezoaică, albă și moale, care se întinsese viguros și totuși nelipsită de grație.

După ce și-au spus unul altuia numele și au schimbat câteva fraze, amical, ca și când s'ar fi cunoscut de mult, Adrian o luă de braț și plecară din dreptul potoului.

Lumea se strecurase pe lângă ei, plecase din arenă sau se instalase la o bere. Parcul de motociclete se golise. Acum pleca și Salvarea. Gheorghiu— eternul intern Gheorghiu — n'avusese de lucru. Mai bine. Și pentru el și pentru motocicliști, și pentru spectatori. Pentru toți.

Era aproape ora 2. Arena se golise și zăcea pustie în văpaia soarelui perpendicular. Doar la restaurantul de sub tribuna de beton văpaia era combătută dârz cu „băuturile răcoritoare.

Adrian comandă cerând, în prealabil, părerea Mayei asupra menului.

— Și bere.

— Nu, nu, nu beau, nu rezist!

— O halbă.

— Nu. Serios. M'amețesc protestă grațios Maya.

— Atunci un țap.

— Nici atât. Un sirop.

— Ei asta e. Sirop la masă!

— Beau apă atunci.

— Te rog, măcar un țap, insistă Adrian dintr'o curioasă dorință, de a o vedea bând. De a o vedea cum îi stă amețită. Trebue să-i stea bine. Trebue să fie fermecătoare opină Adrian care deja golise două halbe. Ii fusese sete. Acum nu-i mai era, dar îi luceau ochii mai altfel. Și o privea mai insistent.

— Bine. Fie. Dar să știi că ești singurul căruia îi acord favorul ăsta.

Adrian îi luă mâna și i-o sărută cu căldură de mai multe ori, în palmă, deasupra, la încheetură.

Maya și-o retrase cu o mișcare aproape iute. Adrian își fixă ochii într'ai ei, cinematografic și-i șopti printre dinți:

— Dece ești atât de dulce?

— Nu servești cartofi la cotlet? Sunt delicioși.

— Ba da, tresări Adrian vârându-și nasul în farfurie cu un început de supărare că-l refuzase așa de urgent.

E rea și nesuferită, decretă Adrian pentru el. Par'că n'o mai plăcea. Par'că nu mai era fermecătoare. Ajunseră la cafea iar limbile ceasornicului amândouă în dreptul cifrei 4. Discutau. Despre tot și despre nimic. Băuseră. Nu mult, însă, îndeajuns ca să se simtă bine.

Maya îl vedea pe Adrian ca printr'o pânză de păianjen. Și el la fel. Nu erau totuși beți. Amețiți. Plăcut amețiți, și se contraziceau de zor. Abordaseră subiecte multiple și variate. Sport— d'acolo începuseră — teatru, operă, literatură, artă, gospodărie, și iar sport, aviație, obiectivitatea gazetarilor, etc., etc. Un amalgam de subiecte, de frânturi de subiecte.

Și vorbăria se înoda, se încâlcea reîncepea în jurul a o mie și una de chestiuni, făcându-i să nici nu bage de seamă că goliseră mulți țapi și multe halbe și că arșița trecuse, iar soarele dispărea pe după bloch-hausuri obosit și roșu.

Adrian achită, o sumă frumușică. După ce se luptase mult cu Maya care vroia să plătească amândoi, nemțește. Motocicleta ambalată îi purtă triumfătoare pe poarta velodromului spre Piața Victoriei. Se însera. Incepeau să se aprindă luminile.

Ajunși în piața Victoriei, Adrian o luă spre Arcul de Triumf. De undeva din negură venea o boare răcorind seara.

Gonea. Maya prinsă cu mâinile de mijlocul lui, cu părul vâlvoi, bătut de curent, îi strigă:

— Mai încet Adrian. Ai băut. Mi-e frică.

O auzise. Continua totuși să gonească împins de o satisfacție sadică, o beție, să se știe fugind ca o nălucă în noapte, cu țignalele „urcanilor" șuerând disciplinar după el. Și că ei îi este frică. Il încălzea plăcut.

Trecuseră de Arcul de Triumf, strecurându-se printre mașini, luându-se la întrecere, clacsonând, jonglând cu farul pe care aci îl aprindea aci îl stingea. Ca niște disperați.

Urcau acum dealul dela Băneasa. Localurile cu firme erotice amintind neapărat de viață și de dulce, de veselie și fericire, deschideau ochii, după semnul din timpul zilei.

Rămăsese în urmă și Băneasa și aeroportul.

Asfaltul șoselii, lucios, în jocul farurilor dela mașinile ce se încrucișau fugea vertiginos, de sub ei, dungă de smoală lucie...

Luminile restaurantelor de pe marginea șoselei se iveau ca într'un decor de teatru, lampioane mioape în catranul nopții.

Adrian frână și viră brusc la dreapta pe un drum negru de sgură. După câțiva metri stopă. Maya a coborât suplă și tăcută. Par'că încă amețită și sub continuă impresie a goanei de până atunci, care o pătrunsese și care îi strecurase în ea un fior rece, de gheață.

Ce a urmat nu putea fi decât ceva firesc.

Au procedat urgent. Fără protocoluri, fără c d r. d t atru, ca cul t, fără ochi peste cap, cu efect studiate, suspinuri și asigurări că nu s'a mai întâmplat. Tinerește i t și așa cum îi făcea s'o dorească sângele amândorura, încălzit de motor, de goană și de bere.

Buzele e. s'au s r v t ca:d î t 'un sărut lung și aprins. Mijlocul Mayei s'a modelat sub strânsoarea lor țu u viguros, iar sânii i-au plâns dur ros și cu voluptate sub presiunea bustului lui de atlet. I-au consolat însă mângâierile palmelor încă zite și nervoase.

Cât au stat acolo nu-și mai aminteau. Nici n'ar avea vre'un sens să știe cât a durat. Când un lucru e frumos timpul care se scurge e întotdeauna puțin, mult prea puțin și nu interesează. Trebue să să fi fost târziu de tot și nu mult până în zori, când s'au desmeticit și Maya trecându-și ușor mâna mică și moale de chinezoaică, peste obrazul lui, l-a rugat încet, imperceptibil de încet și cu mișcare de buze leneșe și uscate.

(Va urma)